

Dumnezeu supremu, arbitru al lui lumii. Acestu acordu unanimu este vocea naturii.

I. Ce intelegemu prin probe metafisice?

R. Aceleia ce le estragemu din necesitatea absoluta a unei prime Finite eterne, care sa dea existenta la cele lalte finite. Aceasta finita este asa de necesarie in catu omul nu poate sa-si inchipuiasca neexistenta sa nici u secundă, pentru ca ea ne tine si ne patrunde din toate partile; omul nu o poate nega fara a se nega pe sine insusi, fara a se lupta de natura sa si a se cufunda in tr'unu abis de contradictioni si de rataciri.

I. Cum se numescu cei ce lupta de existenta lui Dumnezeu?

R. Atei, adica fara Dumnezeu. Dar pamantul produce putini monstri de felul acesta, dice unu intelectu. Grecia antică, pe atei expatria sau ii condamna la marte ca pe nisce inimicai a virtuetei si a omenilor.

LECTIUNEA IV

Despre providenta lui Dumnezeu

I. Unde este Dumnezeu?

R. Dumnezeu este pretutindeni, elu vede toate, cunoaste toate, si nimicu nu se intimpla afara de ordina providentei selle.

I. Ce este providenta lui Dumnezeu?

R. Este grija ce o are Dumnezeu de toate creaturele selle, si constanta actiune prin care guverna lumea. Aceasta veritate nu s-a stersu nici u data din spiritul